

Twenne wackra

Wisor.

Den första:

När flickan hunnit femton år ic.

Den andra:

En bygdens tärna sjutton år ic.

STOCKHOLM,
tryckt i Marquardska Boktryckeriet, 1825.

När flickan hunnit femton år,
En liten Gud, med blöf och båg,
Så lätt och tjugande förstår
Att blida hennes tankförmåga.

Då han den blöga tårnan får
Att gossens ömma blickar tyda,
Hvad hjertats klappning innebär
Och hvad ett handtryck vill betyda.

En bygdens tårna, sjutton år,
Och blomstrande och skön,
Förnåma språttars anbud får,
Men hör ej deras bön.
Men gods och guld och pärlskrud
De locka henne ej.
När hundra sucka: blif min brud,
Hon svarar hundra: Nej.

Hon är så god, hon ömt och godt
Om alla men'skor tror,
Men hennes hjerta klappar blott
Af kärlek för sin mor.
Att stilig, lydig, glad och from
Förhufwa hennes dar
Des ära, ro och rikedom,
Att ifrån waggan war.

Kom så förutan guld och strud
 En yngling, långsöfult,
 Och sade: vill du bli min brud
 Förutan strud och gull.
 Jag vill bli somen åt din mor
 Om du mig håller kär.
 Min hydda är ej grann och stor,
 Men wänner triswas der.

Och slidans kind i arpur brann.
 Sitt bluga ja hon sagt,
 Och slidans hand i gossens hand
 Har modren redan lagt.
 Nu sjunger han uti sitt tjall
 Med moder och med brud:
 Den dygdige är rik och såll
 Förutan guld och strud.